

Vse vrste štampiljk

za urade, trgovce, obrtnike in privatnike naročajte v Cirilovih knjigarnah Maribor in Ptuj.

Sobota nanj ponosna, mu bo hvaležna. — Nekaj je kalilo razpoloženje te proslave, in to kali skoro vsako podobno prireditev pri nas: netočnost. Če je prireditev napovedana na 8. uro, tedaj je ob pol devetih že prezgodaj, da bi se človek odpravil z doma; če prideš ob devetih, še tudi nisi zamudil. Veliki odmori, zaviečene točke, da se prireditev konča ob pol 12. uri ponoči, nikomur niso v reklamo. Kar je čez 1 uro in pol, je odveč. Tudi zastor naj funkcijonira.

»Martinišče.« Martineva nedelja je za naš zavod praznik vseh praznikov. Kot priprava na ta praznik je bila prejšnje dni tridnevna z govorom in blagoslovom. Na praznik sam, na Martinovo nedeljo, je bila slovesna služba božja tako dopoldne kakor tudi popoldne. Po večernicah so dijaki Martinišča priredili v Prosvetnem domu lepo igro štiridejanko »Beraški študent«. Priznati moramo, da so nas z nastopom presenetili. Kakor že v počitnicah igra študentov »Luč z gora«, ki so jo igrali katoliški študentje, tako nam je tudi ta martinska bila v prijetno zabavo in bi si takih iger in nastopov še večkrat želeli. Običajno proščenje je v Martinišču zbralo mnogo vernikov in gostoljubnosti zavoda je bilo deležnih ta dan mnogo sobočke in okoliške inteligence.

Gomilica. Po odhodu učiteljice gospe škrjančeve naša dvorazredna ljudska šola še zmeraj ni dobila nove učne moči. Jasno je, da gospod šolski upravitelj sam ne more uspešno poučevati okrog 120 otrok. Nujno je potrebno, da nam pristojne šolske oblasti čim preje pošljejo novo učno moč. — Tudi bi bilo potrebno, da se sedanja dvorazredna šola pretvori vsaj v tri-razredno, kot jo imajo tudi sosednje vasi Nedelica in Lipa. Res ne vemo, zakaj bi ravno naša vas morala imeti le dvorazrednico, ko imamo vendar ravno toliko šoloobveznih otrok, kakor pod Lipo ali v Nedelici, šolski prostori pa tudi niso nič slabši. — Za volitve se pripravljamo, ki bodo 6. decembra t. l. Imeli smo kar tri kandidate, pa je eden te dni odstopil, ker ni mogel sestaviti niti kandidatne liste.

Turnišče. V ponedeljek 15. t. m. se je začelo kopanje higijenskega vodnjaka pri cerkvi. Delo vodi g. Mavrič, mojster za kopanje vodnjakov, ki je poslan od higijenskega zavoda. Škoda je le, da se delo ni izvršilo že poleti, ko je bila suša. Pri dvah posestnikih so spet zmanjkale kokoši, za tatovi še ni sledu.

Turnišče. Tudi za našo občino so razpisane občinske volitve za 6. december. Vršijo se volitvene borbe za zmago za občinsko čast. Nasprotniki, katerih lista še nima dosedaj nikakega naslova, vedno hodijo okrog in obetajo vse mogoče za bodočnost, male plače, mostove itd. To delajo ta čas, dokler ne zasedejo zaželenih mest. Potem bi pa kar svoje suknje preobrnil. Kdor dosti obeta, malo da ali pa sploh nič. Volilci, na tako obetanje nič ne poslušajte. Spomnite se grozot in dogodkov v Rusiji in v Španiji in kaj dela tam sovjetski režim s kmeti. Citate večkrat v časopisih, kako se tam godi pod onimi, ki so obetali raj ali nebesa na zemlji, sedaj pa iz njega naredili pravi pekel. Sedaj je čas, da se trdno odločite in dajte svoje glasove za one zavedne, krščansko misleče možje, na čelu katerih je naš dosedanji župan Litrop Stefan, pristaš že od nekdanj dr. Korosčeve stranke. Volilci, možje! Dne 6. decembra vsi na volišče v Turnišče in dajte glasove za našo krščansko listo! Možje in fantje, kar naprej pogumno v boj za zmago naše krščanske domače stranke!

Sv. Sebeščan. Čudno postopanje občinskega odbora. Korporacije in vsa društva naše vasi so vložila prošnjo na notranjega ministra, da bi spremenil ime naše vasi iz Pečarjevec v Sv. Sebeščan. Že od davnih časov je ljudstvo nazivalo naš kraj za Sv. Sebeščan in tudi uradno se je zadnjih štirideset let kraj tako nazival. Po prevratu so prekrstili vas za Pečarjevec. Prošnja je prišla v izjavo tudi občinski upravi in slabo luč vrže včerajšnja seja na naš odbor. Vsi katoličani — pet po številu — so bili za naziv Sv. Sebeščan in vsi luteranski odborniki — 13 po številu — so se zbal svetnika in so glasovali proti. Sicer upamo, da se notranji minister ne bo oziral na tako versko opredeljenost, temveč bo upošteval tehtne navedene vzroke. Občinski odbor se je baje prestrašil strokovo, čudno, ko pa pošilja kake deputacije v Ljubljano, takrat se ne boji izdatkov. Velika večina prebivalcev iz Pečarovec je za Sv. Sebeščan in ta želja mora biti upoštevana.

Smrt kost. Umrla je po daljši bolezni znana in spoštovana gospa Ružajeva, katere pogreb se je vršil ob številni udeležbi številnega občinstva lendavskega. Pogreb se je vršil 17. t. m. popoldne. Pokojnica je bila soproga še živčnega in sedaj vpokojenega zemljeknjiznega uradnika na tukajšnjem okrajnem sodišču. Pokojnici svetli svetla luč, vsem preostalim naše iskreno sožalje!

Občni zbor Prosvetne zveze.

Prosvetna zveza v Mariboru je imela v četrtek, 19. novembra, predpoldne svoj občni zbor. Zborovanje, ki je bilo prav dobro obiskano, je vodil predsednik g. dr. Josip Hohnjec. V svojem nagovoru je predsednik izvajal naslednje misli:

Adolf Hitler, nemški državni kancler, je rekel 1. 1933: »V dobi dveh in pol tisočletij so z malimi izjemami propadle vse revolucije, ker

njihovi voditelji niso spoznali, da bistvo revolucije ni prevzem oblasti, marveč vzgoja ljudi.« Ne bi se moglo reči, da so voditelji revolucij po svetovni vojni to bistvenost prezrli. Boljševiška revolucija v Rusiji se je hotela trdno zasedrati v narodu z vzgojo ljudstva, osobito pa mladine. Cilj boljševiške vzgoje je: vsak posameznik naj se smatra ne kot samostojna oseba z gotovim krogom pravic, marveč zgolj kot majhno kolesce v ogromnem kolesju kolektivnega (skupnega) gospodarstva, kot številka v množtvu. Središče boljševiškega prosveto-vzgojnega dela je boj zoper družino in religijo, ker obe odvrčata človeka od njegove prave naloge, to je od gospodarstva družbe. In ta družba neusmiljeno peha posameznika v gospodarsko pomanjkanje, v stisko in bedo in vedno večje uboštvo. Do prej nedosežene globine osirotele ljudske množice

»Oh, kdo pa je tu? Ravnjak! Ali ste sami v planini? Dober dan — Bog daj!«

»Odkod pa vidve prihajata?« se ni mogel navediti.

»Na Gori sva bili in zdaj greva tod domov, ker je tu pot lepša in bolj v senci.«

»Rad vama bi postregel, če gresta z menoj v kočo. Kozjega mleka ne bosta marali; imam pa tudi kaj drugega.«

»Ne, Bog plačaj! Jesti imava dovolj s seboj in še celo vina imava. Počili si bova malo, če smeva, in kozarec vina boste z nama izpili; potem greva dalje.«

Ne da bi bila kaj v zadregi, se je Urška usedla na klop in je tudi Pavlo zraven sebe posadila, Ravnjak pa je pred njima obstal. Pavla je bila vsa rdeča, glavo je pobesila in ni rekla besedice. Tem bolj je Urška sukala jezik. Razgnila je svojo jedračo, natočila vina in prisilila Ravnjaka in Pavlo, da sta pila... Kar nenadoma pa je postala nemirna, jela je brskati po obleki in po torbi in je na videz vsa iz sebe zavpila:

»Ježeš, uro sem izgubila!«

»Za božjo voljo, menda vendar ne!« se je ustrašila Pavla.

»Seveda — nikjer je ni. Tam pri cerkvi, kjer sva sedeli, tam sem jo še imela. Najbrž je tam kje ostala.«

»Bom jaz šel ponjo,« se je ponudil Ravnjak. »Vidve pa mi glejta na teleta, da si v peči kam ne zajdejo!«

»Ne, ne!« je ugovarjala Urška; »morda sem jo spotoma izgubila; vi pa ne veste, kod sva šle. Sama jo moram iskati.«

»S teboj pojdem,« je rekla Pavla.

»Ne bodi otročja, Pavla! Saj se vendar ne bova ena druge držali ko kaki strahopetni Mojcki. Sama bom hitrejša. Tu me počakaj in počij si!«

V tem je že odhitela. Za ovinkom se je še toliko vrnila, da je zaklicala:

»Ti, na vsak način me moraš počakati! Sama ne smeš naprej, da se ne izgubiva!«

Potem je izginila.

Pavla ni vedela, kaj naj počne. Kakor ovčka, tako je vdano obsedela; telo se ji je treslo, obraz je zardeval in zopet bledele.

Napol plaho, napol otožno jo je gledal Ravnjak in stara ljubezen ga je prevzela bolj ko kdaj koli. Vendar dolgo ni spregovoril in tudi dekle je molčalo. Nazadnje je dejal:

»Pavla.«

»Saj mi ni Pavla ime,« ga je suho zavrnila.

»Vem, Julka si. Toda če te smejo vsi ljudje za Pavlo klicati, te bom vendar smel tudi jaz.«

»Klič me, kakor me hočeš!«

zlata na svetu kot danes in še nikdar ni bilo zlato tako redko kot danes.

Gosli iz jekla.

Doslej so vijoline izdelovali samo iz lesa. A nekateri pravijo, da je napak misliti, da bi bil le les pripraven za vijoline in da je kovina prav tako dobra za odzvanje v glasu. V slavnem angleškem mestu Sheffieldu so zdaj otvorili tvornico glasbil, kjer izdelujejo novovrstne kovinaste gosli. Nova kovina za te gosli je zlitina iz bakra, niklja in kroma, id ima tako lastnost in zmožnost odmevanja kakor les. Seveda so potrebovali več let, preden so iznašli pravilno zlitino. Glas take vijoline se prav nič ne razlikuje od glasu lese-

aj se strnejo v bojno falango zoper Boga, da bi ne videle pravega sovražnika: brezbožnega marksizma. Tudi italijanski fašizem je takoj pritegnil v svoje področje in območje poleg znanosti in umetnosti zlasti tudi vzgojo. Kot cilj ji določuje, da vzgoji človeka v fizično, moralno in intelektualno orodje v službi države. Izven vezišča z državo je človek brezpomembna ničla. Vse njegovo življenje, fizično in duševno, se odvija in odigrava v trdnem objemu države. Kar bi se hotelo sprostiti tega tesnega objema in rešiti iz duševnega državnega naročja, nima v totalitarni (celotnostni) državi ne prostora in ne vrednosti. Z istega celotnostnega vidika predpisuje tudi narodni socializem vzgojo nemškega narodu. Nemška rasa, nemška nacionalna življenjska celota: to so najvišje vrednote življenja. Prvenstvo pripada ljudstvu. Religija je podrejena nacionalnemu življenju, njena funkcija v službi ljudstva je edino merilo za njeno vrednost.

Veliki pomen vzgoje.

Povojni revolucionarji, naj nastopajo v rdečih ali črnih ali rjavih srajcah, so torej prav dobro spoznali bistveni pomen ljudske vzgoje, ki boji trajno jamstvo stranki za to, da bo državna oblast, prevzeta z revolucionarnim sunkom, ostala v njenih rokah. Spričo teh pomembnih dejstev, ki bi se morali večkrat v nje resno zamisliti, je vendar treba poudariti, da ima vzgoja in prosveta višje cilje, kot pa služiti kot sredstvo za zagotavljanje revolucije in njenih uspehov. Saj je revolucija samo dogodek v politični zgodovini naroda. Je torej nekaj časovnega, prigradnega, minljivega. Nemisljiv pa je namen človeka, ki ni samo brezpomemben drobec v ogromni mašineriji gospodarstva, ali pa ničvredna številka v množstvu, marveč ima svojo lastno vrednost kot svobodna osebnost, vsled česar ga nikdo ne sme smatrati zgolj kot sredstvo za kak zemeljski smoter. To vrednost pa mu zagotavlja samo religija. Zato je potrebno, da poudarimo bistvenjšo zvezo vzgoje. To je zveza z religijo.

Vera in vzgoja.

Religija je najvišja vrednota. Ona je osebni, celega človeka in vse ljudstvo obsegajoči odnos do osebne Boga, stvarnika, vladarja in sodnika, ki je kakor početnik tako tudi končni cilj človeka in sveta. Človek in vse njegovo življe-

nje, posameznik in vse oblike občestva, ljudstvo in država, vse je podrejeno božjim zakonom ter se mora po njih ravnati. Božja volja, ki jo nam razkriva ustvarjeni razum, še bolj pa nadnaravno razodetje, je in mora biti najvišje počelo vzgoje. Le takšna vzgoja je v skladu z bistvom človeka, le takšna vzgoja vodi do njegove prave izpopolnitve, do njegovega končnega cilja v večnem življenju in do pravilne uravnave življenja v zemeljskem prostoru.

Moje besede ne povedo nič novega. Njihov namen je, da ta stara resnica osvoji našega duha in naše srce ter tako postane zopet gonilna sila za naše delovanje. Pri prosvetnem delu ni glavno nabiranje znanja, glavno je vzgoja srca in volje. Ta glavni smoter izobrazbe je krepko poudaril sloveči vzgojni pisatelj Oton Willmann s temi besedami: »Najpreprostejši kristjan, ki je v njem evangelijski premagal egoizem in materializem, je v resnici izobražen mož, ker daje krščanstvo njegovemu mišljenju, govorjenju in delovanju pravo skladnost, zatira v njem vse, kar je surovo in nizko, ter tako dela njegovo življenje lepo.«

Kaj smo dosegli s svojim delom.

Smo li ta smoter že dosegli s svojim prosvetnim delom med našim ljudstvom, osobito med mladino? Mesto odgovora, ki bi nam bil v samozadovoljnost, rajše spomnim na pisanje slovenskih liberalnih in marksističnih listov, ki podsmehljivo zaznamujejo Slovenijo kot »prav pobožno deželo« in naš narod kot »pobožen narod«. V podkrepitev te podsmehljivosti pokažejo na rastočo surovost mladine, na število umorov, ubojev, detombrov, izgubljenih deklet, raznih zločinov in zablod. Nočemo teh žalostnih pojavov niti z besedico olepšati ali zmanjšati. Ugotoviti pa morjamo to: ako bi bili vsi ljudje v našem narodu, od najnižjih do najvišjih, v resnici krščanski, bi teh pojavov ne bilo. Ako bi vsa mladina bila res krščansko vzgojena ter bi iz vere živela, bi ne postala plen takih grehov.

Kje je krivda?

Če postavimo nepristransko vprašanje krivde, ali zadeva krivda katoliško cerkev, katoliško duhovščino in naše krščanske organizacije? Na to je dal odgovor papež Pij XI. v svojem nagovoru na španske izgnance 14. septembra, ko je rekel: »Kaj more katoliška cerkev dru-

Ogljene ščetke
Dobavlja najhifreje za vse vrste električnih strojev in aparatov
Demača tvrdka
IVAN PASPA I SINOVI
Zagreb I. Pretinae 60.

gega kot obžalovati, opominjati in prositi, kadar in kjer vidi, da je vsak njen korak v družino in med mladino, med ljudstvo oviran ter onemogočen, torej korak vprav v tisto sredino, katera bi najbolj potrebovala njene prisotnosti ter njene službe kot matere in učiteljice?« Protiivniki katoliške vere — meščanski in kmetijski liberalci in marksistični socialisti in komunisti — tudi pri nas ovirajo katoliško cerkev ter hočejo preprečiti vsak njen korak med ljudstvo in zlasti med mladino. To ni, tako natočujejo, katoliška vera, marveč politična vera. »In s tem neiskrenim razlikovanjem delajo«, kakor pravi papež, »težave in zapreke ter ovire polnemu razvoju delovanja in vplivanja katoliške vere in cerkve.«

Prosvetno delo.

Vsako krščanstvo, ki se ne da zapreti v cerkve, zakristije in na prižnice, je politično krščanstvo, politični katolicizem: s to lažjo hočejo naši liberalni in marksistični nasprotniki preprečiti prodor katolicizma v ljudstvo in osobito med mladino. In kaj opažamo tamkaj, kamor je katoliški veri, cerkvi in njenim ustanovam zabranjen ali oviran korak? Papež odgovarja: »Vrtoglavi in neprestani ples, ki v naših dneh goni in vrta mladino, pa ne samo njo, v zunanje in materialne reči! Širjenje nenravnosti, ki iz dneva v dan vedno bolj skuša podreti vsak jez zakona in da je, kakor se zdi, v toliko dušah že ugasnil vsak čut sramežljivosti in dostojanstva, vesti in odgovornosti za vse brezštevilo pohujšanj, katero se daje in sprejema.« Da, vsak čut vesti in odgovornosti je izginil pri tistih, ki jih zadeva glavna odgovornost za navedene žalostne pojave med našim ljudstvom in posebno med mladino. To so povzročitelji slabih gledaliških in kino-predstav; to so pisatelji, izdajatelji in širitelji slabih časnikov, listov in pogubnih knjig. škof Slomšek

ne vijoline. Le nekaj je še skrivnost: koliko taka vijolina stane!

—
Robinzoni.

Ljudje so se naveličali družbe, to potrjujejo prilike v Angliji. V tej visoko civilizirani državi vlada namreč veliko povpraševanje po malih neobljudenih otočkih, raztresenih kjerkoli v oceanu. Z otočki se je razvila pravcata trgovina in vedno več je interesentov, ki bi radi zapustili svoje mesto in svoj poklic ter se sami ali s svojo družino preselili daleč proč od modernizma in živeli življenje znanega Robinzona. Seve so nekateri otočki pravi zemeljski raj, drugi d spet živijo samotarci največ od ribolova in lova. Naveličanost živ-

Zopet sta umolknila. Čez nekaj časa je dejal spet on:

»Pavla, kajne, huda si name?«
»Huda nisem bila nikoli.«
»Pozabiti pač ne moreš, kar je bilo.«
»To sem že davno pozabila. Saj si tudi ti na vse pozabil.«
»Svoj živ dan ne bom pozabil, kako mi je bilo, ko sem se od tebe poslovil.«
»Pa si si hitro drugo našel, da te je potolažila.«
»Moj Bog, saj sem bil primoran... Ko bi vedela, kako malo mi je bilo za Lenčko! Še trohice ljubezni nisem čutil in sem Boga hvalil, ko se je razdrlo.«
Dekle je streslo glavo.
»Pavla, ne verjameš mi,« je silil vanjo; »toda prisegam ti, da sem imel vedno le tebe rad in da imam tudi zdaj le tebe rad.«
»Pa si obe ti leti hodil mimo mene, čeprav si že vedel, da nisem ciganka.«
»Strašno sram me je bilo.«
»Ne videti me nisi hotel in ne čuti o meni.«
»Pavla, nikar me ne žali!«
»Ali misliš, da ti mene nisi? Mene je tudi bolelo, ko sem videla, kako me preziraš in ti ni prav nič več zame.«
»Pavla, kako se motiš! Glej, pokazal ti bom, da sem bil vsak dan v mislih pri tebi!« — Iz žepa je potegnil listnico in vzel iz nje prstan, ki ga je tedaj

kupil Pavli, ko sta si dala besedo. — »Vidiš, ne dan ni minil, da bi ga ne bil vzel v roke in da ne bi bil mislil na te, ljuba Pavla!«

Nekaj je pretreslo dekle, ni našla več besede.

Zopet je dejal on:

»Pavla, le eno te prosim: odpusti mi! Le to besedo izgovori, da mi odpuščaš! Nič drugega ne prosim.«

Tedaj so se usule Pavli solze in tiho je zaihtela.

»Za božjo voljo, kaj ti je?« se je ustrašil. »Da, da, preveč sem te užalil in ne moreš mi odpustiti. Toda ne joči se več! Saj ti ne bom več v nadlego. Saj grem.«

»Ne, ne, ostani! Prosim te,« je zavpila.

Zadušila je solze in ga poprosila:

»Franc, daj, daj mi ta prstan!«

»Rad, rad, Pavla. Kako sem vesel, ko ga hočeš!« Segla je po zlatem obročku, ga poljubila in nataknila na prstanec.

»Bog ti povrni, Franc! Zdaj imam spet nekaj od tebe.«

»Pavla, ali te smem tudi jaz za nekaj prositi?«

»Za kaj? Povej!«

»Samo malo, malo me spet imej rada!«

»Saj te imam. Saj sem te zmerom imela. Kaj sem se prejokala zaradi tebe! Zdaj pa je vse dobro.«

»Daj mi zopet besedo in sprejmi me zopet — za vse življenje!«